

PIETER ASPE

Postscriptum

Manteau

THRILLER

Met dank aan Nathalie Lippens.

‘Drie mensen kunnen een geheim bewaren wanneer twee van hen dood zijn.’ – BENJAMIN FRANKLIN

© 2011 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk april 2011

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: © Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2606 0
D/2011/0034/159
NUR 330

‘Zeg die madam dat ik geen tijd heb.’

Saskia drong niet langer aan. Ze knikte en liep stilletjes de kamer uit. Van In was vanochtend duidelijk met het verkeerde been uit bed gestapt en dan kon je beter niet aan zijn hoofd zeuren. Zelfs Versavel, die al meer dan een uur voorwendde in een dossier verdiept te zijn, deed er voor één keer het zwijgen toe, een bewijs dat ze de juiste beslissing had genomen. Anders had hij wel een poging ondernomen om Van In op andere gedachten te brengen. Saskia nam de lift naar de begane grond, waar de vrouw voor wie hij geen tijd wilde maken zat te wachten. Eigenlijk kon ze Van In geen ongelijk geven. Tegenwoordig namen de meeste mensen geen genoegen meer met een medewerker, ze wilden de baas zelf spreken. En o wee als ze hun zin niet kregen. Gelukkig werkte Saskia niet bij een commercieel bedrijf. Ze hoefde zich niet te verantwoorden tegenover lastige klanten, een korte mededeling zou volstaan. Toch haalde ze diep adem voor ze de wachtkamer binnenging. De jonge vrouw die met gekruiste benen bij het raam zat, draaide bruusk haar hoofd. Ze keek verbaasd, het was duidelijk dat ze iemand anders had verwacht.

‘Commissaris Van In kan u helaas niet ontvangen’, zei Saskia voor de vrouw iets kon zeggen. ‘Kan ik u misschien helpen?’

De verbazing sloeg om in ongeloof. Zo keek ze waarschijnlijk ook als ze in een sterrenrestaurant van de ober te horen kreeg dat alle tafels bezet waren.

‘Hebt u de commissaris verteld wie ik ben?’

Ze heette Livia Beernaert en haar oom was stafhouder bij de Brugse balie. Saskia had die informatie met opzet voor Van In achtergehouden, omdat de vrouw anders geen kans had gemaakt. Hij had een hekel aan mensen die dachten dat relaties in hogere kringen hun het recht op een voorkeursbehandeling gaf. Waarom zou zij nog beleefd blijven?

‘Het maakt niet uit wie u bent, mevrouw’, reageerde ze bits. ‘Als commissaris Van In het te druk heeft om u te ontvangen, dan hebt u zich daarbij neer te leggen. Ik weet zeker dat uw oom daarvoor begrip zal opbrengen.’

‘Wat bedoelt u?’

Livia Beernaert richtte haar bovenlijf op en gooide gnuiwend haar hoofd in haar nek, een zielige vertoning die zelfs een tweederangsregisseur niet had kunnen bekoren en die niet de minste indruk maakte op Saskia. Het mens schreeuwde gewoon om aandacht.

‘Als ik u was, kocht ik straks een nieuwe Delvaux. Wie weet voelt u zich dan beter.’

De repliek sloeg nergens op, maar Saskia had blijkbaar een gevoelige snaar geraakt. Livia Beernaert barstte uit haar beschaafde keurslijf als een vlinder uit een cocon. Ze begon te schelden als een ordinair viswijf en het scheelde niet veel of ze ging Saskia te lijf. Een collega die in de gang stond te telefoneren, stak zijn hoofd naar binnen.

‘Problemen?’

Saskia maakte een afwerend gebaar, terwijl ze zich afvroeg of hij ook zo behulpzaam zou zijn geweest als ze dertig kilo zwaarder had gewogen.

‘Ik red me wel, Dirk’, zei ze. ‘Mevrouw was toch net van

plan om op te stappen.'

Livia Beernaert slikte haar verontwaardiging in, wierp een giftige blik naar Saskia, griste haar dure handtas van de stoel en liep met nerveus tikkende hakken de kamer uit.

'Zo,' glimlachte Saskia naar haar collega, die een stap achteruitzette om de furie door te laten, 'die zien we niet gauw meer terug.'

Rue des Capucins. Eindelijk. Jean-Pierre Vandamme bleef op de hoek van de straat staan en glimlachte. Zijn voeten deden pijn, de riemen van zijn rugzak sneden als messen in zijn schouders, maar hij had het gehaald. Vijftig meter verderop lonkte het schaduwrijke terras van Le Soleil d'Or, het hotel waar hij via het internet een kamer had geboekt. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd, fatsoeneerde zijn haar met zijn vingers en trok zijn T-shirt naar beneden. Het vooruitzicht op een stevige maaltijd en een bed toverden een tevreden blik in zijn ogen. Je moet eerst afzien om te kunnen genieten, jongen; het waren woorden van zijn vader. Jean-Pierre liet de rugzak van zijn schouders glijden en keek een paar seconden voldaan om zich heen, voor hij hem met een diepe zucht weer van de grond tilde, tegen zijn borst aandrukte en als een hoogzwangere vrouw de straat in waggelde. De klok van de dorpskerk sloeg zes keer. Op het terras zat een paar van middelbare leeftijd Ricard te drinken. Ze knikten allebei toen hij hun tafel voorbijliep. Binnen was het heerlijk koel, hoewel de voordeur openstond. De kleine balie was geen toonbeeld van orde en netheid. Er slingerden overal papieren rond en het gastenboek lag open naast een schaalje met olijven. Fransen waren van nature nonchalant, maar toen er na vijf minuten niemand kwam opdagen, begon Jean-Pierre zich een beetje te ergeren.

'Is hier iemand?' riep hij in het Frans.

Ondertussen was een blonde vrouw op het terras komen zitten, wat voor enige afleiding zorgde. Ze had mooie, gebruinde benen en een scherpe, ietwat hoekige kaaklijn. Hij bekeek haar, zij bekeek hem, en ze glimlachte naar hem.

‘Bonsoir monsieur.’

Een kalende man in een dure spijkerbroek haalde hem uit zijn wensdroom. Jean-Pierre wist wat van kleding af, hij had het merk van de broek onmiddellijk herkend. Een blik op de schoenen bevestigde zijn vermoeden. De kalende man die hem net had begroet was waarschijnlijk de baas.

‘Ik heb gisteren een kamer geboekt via internet.’

De kalende man knikte, ging achter de balie staan, sloeg een beduimd schrift open en liep met zijn wijsvinger langs de pagina.

‘Dan bent u meneer Vandamme.’

Jean-Pierre schrok. Een Fransman die Nederlands sprak was zeldzamer dan een driesterrenrestaurant in Patagonië, voor een Fransman die Nederlands sprak met een West-Vlaams accent bestond er gewoonweg geen vergelijking.

‘Ik wist niet dat u...’

De man achter de balie trok zijn schouders op. Waarom schrokken alleen Vlamingen als ze in het buitenland in hun eigen taal werden aangesproken? Een Duitser bijvoorbeeld vond zoiets doodnormaal.

‘Ik ben geboren in Roeselare’, zei hij.

‘En ik ben van Brugge.’

De man achter de balie zei dat hij er familie had wonen.

Jean-Pierre Vandamme reageerde heel clichématig met: ‘Wat is de wereld toch klein.’

‘Kleiner dan je denkt.’

Hij wees naar buiten, naar het tafeltje waar de blondine net een sigaret had opgestoken.

‘Nadia is van Kortrijk. Zal ik jullie aan elkaar voorstellen?’

‘Waarom niet’, lachte Jean-Pierre.

De blondine draaide haar hoofd in zijn richting. De man achter de balie had de indruk dat ze haar hoofd schudde, maar het was geen afwijzing, eerder verbazing.

‘À propos,’ zei hij, ‘mijn naam is Olivier.’

Ze liepen naar het terras. De kennismaking verliep allesbehalve stroef. Nadia was geen muurbloempje. Jean-Pierre kreeg drie zoenen en ze stelde bijna onmiddellijk voor om samen het avondmaal te gebruiken.

‘Zal ik ondertussen het aperitief serveren?’ stelde Olivier voor. ‘Houdt u van Ricard?’

Jean-Pierre had een hekel aan alles wat naar munt of anijs smaakte. Toch reageerde hij enthousiast. Nadia was hem aan het verleiden met haar ogen. Net als vroeger.

‘En?’ vroeg ze. ‘Alleen op vakantie?’

‘Vakantie is niet het goede woord’, zei hij voorzichtig. ‘Ik maak een voettocht naar Santiago de Compostela.’

‘Een bedevaart dus.’

‘Ja’, zei hij met neergeslagen ogen.

De telefoon rinkelde vier keer voor iemand zich de moeite getroostte om op te nemen.

‘Hallo, met Guido Versavel. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Van In zat de krant te lezen en Saskia was druk bezig met een dringende zaak. Ze had zich twee weken geleden ingeschreven voor het examen van hoofdinspecteur en studeerde sindsdien als een gek om haar doel te bereiken. Enkele collega’s vermoedden dat Van In haar carte blanche had gegeven om tijdens de kantooruren te studeren, maar geen mens die daarover zijn mening durfde te ventileren. Wie Saskia nodig had en te horen kreeg dat ze met een dringende zaak bezig was, wist hoe laat het was.

‘Het is voor jou.’

Van In probeerde het gesprek af te wimpelen, tot Versavel hem duidelijk kon maken dat het Hannelore was.

‘Ik verneem net dat meneer de reputatie van de Brugse politie weer alle eer heeft aangedaan.’

Haar stem klonk scherp. Ze hoefde niet veel meer te vertellen. Hij kon raden waarover het ging. Hij had alleen nooit verwacht dat ze zich ermee zou bemoeien.

‘Als ik een spreekuur had, liet ik een bordje ophangen. Bovendien heb ik geen tijd om me met van alles en nog wat bezig te houden.’

Hannelore nam duidelijk geen genoegen met zijn uitleg. Waarom kon hij nooit eens diplomatisch zijn? Ze wist bijna zeker dat hij de hele ochtend koffie slurpend de krant had zitten lezen.

‘Moet je eens goed naar me luisteren, Van In. Meester Beernaert is een uiterst aimabele man, die mijn bijzondere waardering geniet. Ik weet zeker dat hij het niet fijn vindt dat zijn nichtje zijn naam misbruikt, maar je had tenminste de moeite kunnen doen om haar te ontvangen. Het gaat tenslotte om een moord.’

‘Moord. Dat heeft niemand me verteld.’

‘Omdat je niet naar haar hebt geluisterd.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat de trut aangifte kwam doen van een moord?’

Het woord ‘moord’ deed Versavel de oren spitsen. Het klopte niet. De vrouw had alleen gevraagd of ze Van In kon spreken. Ze had met geen woord over moord gerept, dat zou Saskia gezegd hebben. Hij keek naar Van In, die er een beetje hulpeloos bij zat.

‘Waarom heeft ze dat niet onmiddellijk verteld?’

Het antwoord dat hij van Hannelore kreeg, beviel hem niet. Dat kon Versavel opmaken uit de norske uitdrukking

op zijn gezicht. En er volgde een onheilspellende stilte toen hij de hoorn neerlegde en hoofdschuddend voor zich uit staarde. Zijn relatie met Hannelore stond de laatste tijd behoorlijk onder druk. Hij vond dat ze Julien te veel verwende en zij verweet hem dat hij amper tijd had voor de kinderen. Hun seksleven stond op een laag pitje en hij vroeg zich steeds vaker af wat de toekomst hem nog te bieden had. Versavel was van al die problemen op de hoogte. Daarom hield hij wijselijk zijn mond.

Het terras van Le Soleil d'Or zag er heel aantrekkelijk uit. De tafels waren smaakvol gedekt, er stonden overal kaarsen en het was nog aangenaam warm, terwijl de zon toch al een tijdje onder was. Jean-Pierre en Nadia zaten naast elkaar aan een tafel met een halfvolle fles wijn voor hen, de tweede sinds ze met elkaar kennis hadden gemaakt. Of was het de derde? Ze leken zich in ieder geval goed te amuseren. Nadia lachte telkens als Jean-Pierre iets vertelde en ze had al een paar keer enthousiast op zijn dij geslagen.

Olivier kwam glimlachend aangelopen met het eerste voorgerecht: een slaatje van lauwe langoustines en stukjes geroosterde bloedworst. Je hoefde geen waarzegger te zijn om te voorspellen hoe de avond zou eindigen. Het was ook niet de eerste keer dat Olivier zoiets meemaakte. Mensen die een bedevaart ondernamen naar Compostela, deden dat meestal om een schuldgevoel of een trauma te verwerken, maar het bleven gewone mensen. Er was ook geen enkel voorschrift dat hun verbood om onderweg seks te hebben.

'Vertel je nog eens iets over je oom?' vroeg ze terwijl Olivier het voorgerecht serveerde.

Nadia was zichtbaar boven haar theewater. Haar ogen stonden glazig en er speelde een kinderlijke glimlach om haar lippen.

‘Weet je dat de broer van zijn vader huurling was in Congo?’ zei ze tegen Olivier.

Jean-Pierre reageerde niet onmiddellijk. Hij had er al spijt van dat hij weer over zijn oom begonnen was. Het kwam door haar. Ze was blijven aandringen en ze had bovendien laten doorschemeren dat... Hij bekeek haar met een gulzige blik. De schouderbandjes van haar beha en haar jurk waren in de loop van het gesprek naar beneden gegleden en ze had geen enkele moeite gedaan om het weer in orde te brengen.

‘Is dat zo?’

Olivier bleef bij de tafel staan. Zijn hotel lag op de route naar Santiago de Compostela. Hij kreeg ieder jaar honderden bedevaartgangers over de vloer en ze hadden allemaal een verhaal. De interessantste had hij genoteerd en hij koesterde de stille wens om ze ooit te bundelen in een boek, omdat hij ervan overtuigd was dat ze stuk voor stuk zeer de moeite waard waren. Zo was er het verhaal van Werner, een Duitse hoogleraar die niet kon aanvaarden dat de relatie met zijn assistente was stukgelopen en uit pure frustratie had beslist een bedevaart naar Santiago te ondernemen. De man had de hele avond zitten huilen als een kind en Olivier had op hem ingepraat tot hij hem ervan had kunnen overtuigen een paar dagen langer te blijven om tot rust te komen. Een banaal verhaal? Dat dacht Olivier ook, tot hij de volgende dag een telefoontje kreeg van een jonge Duitse vrouw met de vraag of hij nog een kamer vrij had. Toen 's avonds bleek dat de vrouw in kwestie de ex-vriendin van Werner was en zij om dezelfde reden als hij op weg was naar Compostela, was alles weer goed gekomen.

‘Mijn oom is dood’, zei Jean-Pierre. ‘En het is allemaal zo lang geleden.’

Olivier pakte ongevraagd een stoel en gaf de kelner die samen met hem voor de bediening van het terras instond,

een teken dat hij het even alleen moest zien te redden.

‘Kan ik jullie nog iets aanbieden? Als ik me niet vergis ligt er in mijn kelder nog een oude fles armagnac.’

‘Ik wil wel’, kirde Nadia.

Ze zwaaide uitbundig met haar armen, waardoor haar linkerborst bijna uit de cup van haar beha floepte. Het leek Jean-Pierre niet te interesseren. Hij keek over haar schouder, alsof hij de duisternis aan het peilen was. Olivier hield hem scherp in de gaten, terwijl hij zich afvroeg of zijn wisselende stemming iets te maken had met de bedevaart die hij ondernam.

‘Ik denk dat ik ooit iets over uw oom heb gelezen’, zei hij.

‘Dat zou best kunnen.’

Jean-Pierre Vandamme veegde zijn lippen schoon met zijn servet en schoof zijn stoel naar achteren.

‘Sorry’, zei hij. ‘Ik voel me plotseling onwel.’

Nadia bekeek hem met grote ogen. Wat een onzin, dacht ze. Aan de langoustines kon het in ieder geval niet liggen. Die waren gewoon heerlijk. En welke man liet een hete nacht schieten voor een banaal kwaaltje?

‘Toe’, fleemde ze. ‘Neem nog een glaasje.’

‘Nee, dank je.’

Het was een complete metamorfose. De man die vijf minuten geleden nog zat te bulderen van het lachen, liep met opgetrokken schouders naar de ingang van het hotel en verdween als een schim door de deuropening.

‘Weet je zeker dat je niet met de auto wilt?’

Van In stak een sigaret op en blies de rook met een nij-dige ademstoot voor zich uit. Een jonge kerel op een dure motorfiets sneed hem bijna de pas af toen hij de straat wilde oversteken. Een eindje verderop sukkelde een oude vrouw met een looprek over de hobbelige kasseien. Voor de een

lag alles nog voor het grijpen, de ander had het allemaal gehad. Eigenlijk stelde het leven niet veel voor. Het verleden was voorbij, de toekomst een illusie. Alleen het heden bepaalde de kwaliteit van een leven. Had hij dan het recht om te klagen? Hadden andere mensen niet meer redenen om ongelukkig te zijn dan hij?

‘Ik vroeg of je zeker weet dat je niet met de auto wilt.’

Het zou niet de eerste keer zijn dat Van In besliste om ergens te voet naartoe te gaan en vijf minuten later van mening veranderde.

‘Je gaat toch ook niet beginnen zeuren, Guido?’

De zon scheen en dan kon je er donder op zeggen dat de stad krioelde van het volk, alsof niemand hoefde te werken als het mooi weer was. Versavel wist dat Van In het verafschuwde om in die omstandigheden door de straten van Brugge te lopen. Daarom had hij voorgesteld om de auto te nemen. Wat had hij nu weer verkeerd gedaan?

‘Als je het mij vraagt zit je in een midlifecrisis.’

‘Midlife. Ik ben verdomme negenenveertig. Je denkt toch niet dat ik ooit achtennegentig word.’

‘Dan is het iets anders. De knorpotziekte bijvoorbeeld.’

‘Beter de knorpotziekte dan het kettingzaagsyndroom.’

De terrasjes op het Zand zaten overvol met jongeren en gepensioneerden. Beide leeftijdsgroepen amuseerden zich elk op hun manier. De jongeren leken zich niet te bekommeren om de aangekondigde verhoging van de pensioenleeftijd en de ouderen maakten zich evenmin zorgen over wie straks zou opdraaien voor de toenemende vergrijzing.

‘Oké. Laten we ermee ophouden’, zuchtte Versavel. ‘Maar probeer in godsnaam een beetje normaal te doen. Wat scheelt je? Ben je ongenietbaar omdat Hannelore je de levieten heeft gelezen of lijd je echt aan de knorpotziekte?’

‘Je zei net dat we ermee gingen ophouden.’

Van In kon niet ontkennen dat Versavel wel een punt had. Hij dacht aan zijn vader die op die leeftijd bijna dagelijks van zijn moeder te horen kreeg dat hij een oude knorpot aan het worden was. Gebeurde zoiets ongemerkt of kon je het verhelpen?

‘Oké? Je hebt gelijk. Laten we iets gezelligs doen.’

‘Hannelore verwacht ons, Pieter.’

‘Kunnen we niets verzinnen?’

Versavel wist wat er dan zou gebeuren. Van In zou hem vragen Hannelore te bellen en een smoes te verzinnen. Daarna zouden ze een Duvel gaan drinken. Of meer dan een.

‘Ik heb een ander voorstel. Jij wacht hier tot ik terug ben met de auto. Zo winnen we minstens een halfuur. We luisteren naar wat Hannelore te vertellen heeft en als alles meezit, kunnen we nog voor de middag iets gaan drinken.’

‘Wat kan ik voor u doen, heren?’ vroeg Olivier aan de gendarmes die voor de balie op hem stonden te wachten.

De grootste, een reus van om en bij de twee meter, stak zijn hand in de binnenzak van zijn uniformjas en haalde er een foto uit.

‘Kent u deze man?’

Olivier nam de foto aan. Eén blik was voldoende. De man op de foto was Jean-Pierre Vandamme, die vanochtend zonder te ontbijten was vertrokken. Hij zag er bleekjes uit en zijn ogen waren dicht, wat het ergste deed vermoeden. Het gebeurde wel vaker dat pelgrims werden aangereden of door vermoeidheid overmand van een helling donderden.

‘Meneer Vandamme was hier gisteren te gast’, zei hij. ‘Hij was op weg naar Santiago de Compostela.’

De reus knikte. In de bagage van het slachtoffer hadden ze een pelgrimspas en een gedetailleerde routebeschrijving gevonden.

‘Er is hem toch niets overkomen?’

Olivier dacht aan de gebeurtenissen van de avond tevoren en de nogal bruuske manier waarop Jean-Pierre Vandamme een eind had gemaakt aan een gezellig samenzijn. De meeste pelgrims droegen weliswaar een duister geheim met zich mee, en het was niet de eerste keer dat iemand dichtklapte als een andere gast hem dat geheim probeerde te ontfutse-
len, maar het zou de eerste keer zijn dat een van zijn gasten iets ernstigs overkwam. De collega van de grote gendarme, die tot nu toe nog niets had gezegd, draaide er niet omheen.

‘Monsieur Vandam is dood’, zei hij. ‘Vermoord.’

‘Vermoord?’

Olivier sloeg zijn hand voor zijn mond. Vermoord. Het woord zinderde na als de galm van een gong. De gendarmes gaven hem een paar seconden respijt.

‘Uit de rekening blijkt dat monsieur Vandam hier gelogeed heeft.’

De grote gendarme kruiste zijn armen. Hij was in zijn hele carrière nog nooit met een moord geconfronteerd. Een vechtpartij waarbij iemand een schedelbreuk had opgelopen was het ergste wat hij ooit had meegemaakt. Gelukkig waren de collega’s van de *police judiciaire* onderweg. Hij had alleen de opdracht gekregen de uitbater van het hotel te verhoren. En zelfs dat viel niet mee.

‘Kende u hem?’

Het was een stomme vraag. Le Soleil d’Or was een door-gangshotel. De meeste gasten logeerden er hooguit één keer. Het antwoord was bijgevolg negatief. De kleine gendarme, die besepte dat zijn collega er niet veel van zou terechtbrengen, probeerde het op een andere manier.

‘Het had nochtans gekund’, zei hij ernstig. ‘U hebt de Belgische nationaliteit. Ik kan me voorstellen dat u vaker landgenoten over de vloer krijgt.’

‘Dat klopt’, knikte Olivier. ‘Sommige mensen die regelmatig hun vakantie in het Zuiden doorbrengen maken hier een tussenstop, maar zoals u zelf hebt vastgesteld, was meneer Vandamme op weg naar Santiago de Compostela. Meestal doet een mens zoiets maar één keer in zijn leven.’

‘Dat kan ik me voorstellen’, reageerde de kleine gendarme korzelig. ‘Maar ik mag toch aannemen dat u met het slachtoffer hebt gesproken?’

Olivier had geen zin om te vertellen dat Vandamme een hele tijd met Nadia had zitten keuvelen en dat hij nukkig was weggelopen toen ze vragen over zijn oom had gesteld. Nadia was immers ook een klant, hij wilde haar niet onnodig in de problemen brengen.

‘De gebruikelijke plichtplegingen’, zei hij. ‘Meneer Vandamme heeft gedineerd op het terras en daarna heeft hij zich op zijn kamer teruggetrokken. Hij had een zware tocht voor de boeg, moet u weten.’

‘Heeft hij met iemand anders gesproken?’

De vraag bracht Olivier in een lastig parket. De gendarmes zagen er niet bijster snugger uit, maar als ze het in hun hoofd haalden om de buurtbewoners te verhoren, zou het best kunnen dat iemand Vandamme en Nadia samen had gezien. Hij kon echter niet meer terugkrabbelen zonder zich verdacht te maken, dus beantwoordde hij de vraag negatief.

‘Logeren er nog Belgen in uw hotel?’

Behalve Nadia was er ook een echtpaar te gast dat in Roeselare een kledingzaak had en minstens vijf keer per jaar langskwam om uit te blazen. Zij hadden Jean-Pierre Vandamme en Nadia samen gezien, maar hij hoefde zich over hen geen zorgen te maken, zij waren een uur geleden vertrokken.

‘Wenst u een kopie van de gastenlijst?’

De kleine gendarme knikte. Op die manier konden ze

hun collega's van de police judiciaire tenminste iets concreets laten zien.

'Kan ik u ondertussen iets aanbieden?'

Olivier keek veelbetekenend naar de klok die naast hem aan de muur hing. Het was bijna halftwaalf, het tijdstip waarop de meeste dorpingen een aperitiefje namen. De gendarmes wisselden een blik van verstandhouding. Behalve Olivier was er niemand in het hotel en eventuele voorbijgangers konden hen niet zien vanaf de straat.

'Waarom niet', knikte de grootste gendarme.

Hem kon niet veel meer overkomen, hij ging over tien maanden met pensioen.

Hannelore droeg een donkergrijs mantelpakje, waardoor ze er ouder en strenger uitzag. Ze glimlachte toen Van In binnenkwam, maar ze gaf hem geen zoen. Ze drukte hem net als Versavel formeel de hand en sprak hen aan met commissaris en hoofdinspecteur. Livia Beernaert, die voor Hannelores bureau zat, bekeek het tafereel met gefronste wenkbrauwen. Waren die twee niet getrouwd? Of speelden ze komedie omdat zij er was?

'We zijn zo snel mogelijk gekomen', zei Van In verontschuldigend.

Livia Beernaert keek op haar dure horloge. De uitdrukking op haar gezicht gaf perfect weer wat ze dacht.

'De auto deed het niet', probeerde Versavel de zaak te redden. 'We zijn te voet gekomen.'

Hannelore reageerde gortdroog.

'Hoe jullie hier beland zijn is niet relevant, hoofdinspecteur Versavel. Als commissaris Van In zijn werk naar behoren had gedaan, hadden jullie zelfs die moeite niet hoeven te doen.'

Ze konden hun oren niet geloven. Zo kenden ze haar niet.

Deed ze nu alsof of was ze gezwicht voor de autoriteit van de stafhouder?

‘Ga zitten.’

Er stonden nog twee lege stoelen voor haar bureau. Versa-vel ging noodgedwongen naast Livia Beernaert zitten; Van In had net lang genoeg getreuzeld, zodat hij niet anders kon dan naast haar plaatsnemen.

Hannelore trok haar rokje een beetje op voor ze ging zitten en kruiste haar benen. Ze wist zich geen raad met de hele zaak. Van In kon onverwacht uit de hoek komen, daar bestond geen twijfel over, maar ze kon zich niet voorstellen dat hij iemand had weggestuurd die informatie kon verstrekken over een moord. En ze moest ook toegeven dat ze niet veel sympathie kon opbrengen voor de blonde madame chichi die ervan overtuigd was dat ze recht had op een voorkeursbehandeling omdat haar oom stafhouder was bij de balie. Het was echter haar plicht als onderzoeksrechter de vrouw te woord te staan. Een medewerker die contact had opgenomen met de Franse politie, was immers net komen melden dat de informatie over de moord klopte. Aan de andere kant had Van In ook een beetje gelijk. Jean-Pierre Vandamme mocht dan een Bruggeling zijn, hij was in Frankrijk vermoord en daar had de Brugse politie officieel niets te zoeken. Bovendien had madame chichi naar verluidt niet verteld waarom ze hem zo nodig persoonlijk wilde spreken.

‘Mevrouw Beernaert is een goede vriendin van het slachtoffer’, zei ze. ‘De Franse politie heeft haar gebeld omdat haar nummer in zijn gsm bij de favorieten was opgeslagen.’

Van In reageerde zoals ze verwacht had. Hij zei dat hij mevrouw Beernaert vast en zeker te woord had te gestaan als zij de moeite had gedaan de reden van haar bezoek bekend te maken. De volzin paste niet bij hem, hij illustreerde alleen de minachting die hij voor haar voelde.

Ze beet echter venijnig van zich af.

‘Dat heeft dat wicht me ook niet gevraagd, hoewel ik minstens tien keer heb gezegd dat het dringend was.’

‘Dat wicht is een van mijn hooggewaardeerde medewerkers, mevrouw. Mensen die een zekere opvoeding hebben genoten, blijven op zijn minst beleefd.’

Hannelore had zin om haar gezicht in haar handen te verbergen. Was de situatie zo al niet ontvlambaar genoeg dat hij nog olie op het vuur moest gooien? Vreemd genoeg gaf madame chichi geen kik. Ze wendde gewoon haar hoofd af en keek met een hooghartige blik door het raam naar buiten.

‘De Franse politie heeft beloofd dat zij ons zo snel mogelijk een gedetailleerd verslag van het onderzoek zullen bezorgen’, zei Hannelore om de pijnlijke stilte te doorbreken. ‘En het zou me niet verbazen wanneer ze ons vragen een moraliteitsverslag van het slachtoffer op te stellen, wat natuurlijk een parallel onderzoek impliceert.’

Het was niet duidelijk of Livia Beernaert begreep wat Hannelore bedoelde, ze liet het in ieder geval niet blijken.

‘Veel meer kunnen we ondertussen niet ondernemen.’

Hannelore drukte haar vingertoppen tegen elkaar en bracht ze naar haar kin, een gebaar dat haar een zekere autoriteit verleende. Ze had immers gedaan wat ze kon. Madame chichi had haar zin gekregen en ze had de stafhouder gesust. Het enige probleem was dat Van In zich op zijn pik getrapt voelde, maar dat bracht ze vanavond wel in orde.

‘Dat begrijp ik’, zei Livia Beernaert bijna onderdanig. ‘En ik apprecieer ten zeerste dat u de nodige stappen hebt gedaan om meer klaarheid in deze zaak te brengen, maar u zou mij nog een heel grote dienst kunnen bewijzen.’

‘Ik kan niets beloven’, zei Hannelore, die niet goed wist hoe te reageren.

Wat voerde die vrouw in haar schild? Waar haalde ze het

lef vandaan om een magistraat te vragen haar een dienst te bewijzen in een moordonderzoek? Toch was ze benieuwd.

‘Maar zegt u het maar’, zei ze.

Ze hoefde niet lang op een reactie te wachten. Livia Beernaert boog naar voren en strekte haar nek uit, alsof ze niet wilde dat Van In en Versavel konden horen wat ze zou zeggen.

‘Zou u het huis van Jean-Pierre kunnen verzegelen?’ vroeg ze gesmoord.

Van In keek op alsof hij zijn oren niet kon geloven; zelfs Versavel fronste zijn voorhoofd. Hannelore liet gewoon haar handen zakken.

‘Verzegelen. Waarom zou ik het huis van meneer Vandamme laten verzegelen?’

‘Omdat zijn familie uit hebbelijke mensen bestaat en het me niet zou verbazen dat ze van de gelegenheid gebruikmaken om hun slag te slaan.’

Hannelore kon een glimlach niet onderdrukken. Dat was het dus. Haar vriend was amper koud en ze maakte zich al zorgen over zijn bezittingen. Ze had al heel wat verhalen gehoord over familievetes die de kop opstaken na een overlijden, maar dit sloeg alles.

‘Ik wil u niet kwetsen, mevrouw Beernaert,’ zei ze, ‘maar volgens de wet heeft alleen de familie recht op de erfenis van uw vriend, tenzij hij zijn het nalatenschap testamentair heeft geregeld.’

Een normaal mens was gegeneerd geweest, voor Livia Beernaert leek er geen vuiltje aan de lucht.

‘Dat is het hem juist’, zei ze. ‘De familie heeft Jean-Pierre jaren geleden verstoten. Ik was de enige die nog om hem gaf.’

‘Heeft meneer Vandamme daar ooit met u over gesproken?’